

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Du folk, som christne kaldes vil

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Du folk, som christne kaldes vil", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg.* - 1953, 1951-56, s. 34. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson02val-shoot-workid62307/facsimile.pdf> (tilgået 20. marts 2024)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953

4. Lær vor HÆrres vey og maaden,
Som hand fører sine paa,
Hand vil styrke dem i naaden,
Naar hand fanger an at slaae,
Lever dog vor Gud endnu,
Tier hand, saa tael kun du,
Storm med magt til himlens volde,
Gud kand intet dig forholde.

5. Troe hvad du i ordet hører,
Bliv paa sandheds visse sti,
Satan, som saa mange fører,
Skal vel lade dig gaae fri,
Al din lid og love sel
Paa Guds sandheds lys og ret.
Troe kun Gud, hand kand ey svige,
Beed, saa skal din kummer vige.

6. Gud skee lof for al sin naade,
Som mig giver sandan magt,
At jeg tør i ingen vaade
Gaae bedrøvet og forsagt,
Derfor vil jeg daglig paa
HÆrrens prises harpe slaae,
Og i haade sorg og glæde
Halleluja lystig quæde.

3. Om Daaben.

290

Nr. 141.

Mel. Guds Søn er kommen af himmelen.

Du folk, som christne kaldes vil,
Guds salvede og fromme,

Nr. 141. J. 7.

4, 4: *fanger an* begynder. — 4, 5: vor Gud lever dog endnu. — 4, 7: Mt. 11, 12; Lk. 10, 16. — 5, 3: *fører* er anfører for. — 5, 5: *lid og love*; tillid. — 6, 3: *zærf* behøver. — 6, 8: *halleluja* her med tonen på 3. stavelse; *lydig*, frystefuld.

Nr. 141. Oversættelse. Du volck, das du getauffet bist, P. Gerhardt, Schr. s. 666. — 1, 2: *salvede* 2. Kor. 1, 21.

Alt siden hand ved daaben til
Sin samfund dig lod komme,
Betænk, betænk, og agt det stort,
Hvad Gud har dig i daaben gjort,
Hvad naade dig er skenket.

2. Du varsl, før du til verden kom,
Og før du noget gjorde,
Alt under vredens strenge dom,
Fordømt, fortæbt og borte,
Du havde af forældres blod
Et sind, som var din Gud imod,
Og vilde ham ey kiende,

3. Dit liv og siel var fuld af synd
I gierning, ord og tanker,
Som i en ond og raadden brænd
Det fulle vand sig sanker,
Den døylighed du i var skabt,
Guds billede, du havde tabt,
Og al din pragt forloret.

4. Det du var saa elendig fød,
Hvad hævde du at vente?
Guds vrede, straf og evig død
Som syndens sold og rente,
Din arme siel med kroppen var
En satans træl, et vredens kar,
Som evig skulle brænde.

5. Al denne ulyksalighed,
Alt det dig skade kunde.

2.1: *varsl*, var J§7. 2.2 *giørte*, gjorde J§. 3.7; *forlæret* forlaaret J§-5.

2.1-3: Et 2.3. -- 2.5: SL 51, 7. -- V.3: Brorson har sluppet originalens billede 1 1-2 (Din lebh und seel' war mit der stmd' Als einem gift durchkrachte) og indført sit eget i 1.3-4. -- 3.4: *fule* rådne. -- 3.5-6: 1. Mos. 1, 26-27. -- 4.1: *derl* da. -- 4.4: *syndens sold* Rom. 6, 23; "Syndens sold er døden"; sold] løs. egl. en soldats bunning; dec tankes på den her, synden giver dem, der tjener den. -- 4.6: *vredens kar*] Rom. 8, 22.

Det sank i daabens vande ned,
Og evig gik til grunde,
Alt hvad ved Adam var forseet,
Og ved dig selv var ilde skeel.
Har Gud i daaben druknet.

6. De sorte lenker sank som bly
I daabens frelse-vande,
Gud lod dig fri og skjøn og ny
I naadeus rige lande,
Hand gav dig børne-ret og navn,
Og tog dig i sin milde favn,
Som alle himle hærer.

7. Hvad af naturen er med band
Og vredens dom beslaget,
Det haver Gud i daabens vand
Igien til naade laget,
I daaben bliver døden død,
Og satans rige lidet nød,
Naar Gud os toer og bader.

8. O såde daab! o himmel-bad!
Jeg kom til dig saa usel,
Men JESUS mødte mig saa glad,
Og skulde al min blusel,
Ham selv jeg til en klædning fik,
Og i hans blod og død jeg gik
Her ind i naadens arme.

9. O rene flod! o livets brønd!
O paradieses egne!
At verden er mod dig kun dynd
Og pøle-vand at regne,

6, 7: bører] bære Jv-7; sikkert en konstant trykfejl.

6, 1-2: Billedet er Brorsons. Udrykket *frelse-vande* ligesom at *lunde* i 1,4 (også Brorson) stammer vel fra 1. Pet. 3, 20-21 med sidestillingen af syndflodens og dåbets vand. — 6, 5: Gal. 4, 5; 1. Job. 3, 1. — 7, 1: band] forhandelse. — 7, 2: beslaget] sikret, ramt af. — 8, 1: himmel-bad] jfr. Tit. 3, 5. — 8, 4: blusel] skum. — 8, 5: Gal. 3, 27. — 9, 1-4: Billederne er Brorsons.

I dig har Gud en virkning lagt,
For hvilken satans hele magt
Forferdes maa og falde.

10. Din vade er cy saa gemeen
Som alle andre hrænde,
Thi du gør sielen himmel-reen
Og fuld af JEsu ynde,
Guds kierlighed og Christi blod
Udgryder sig i daabens stod
Ved Aandens naade-strømme.

292

11. Det bør dog tages vel i acht,
Og holdes højt i ære,
Dit levnet om din daabes pagt
Bør altid vidne bære,
At det al dyder skinne kand,
Ogprise Gud for naadens stand
I alle sine dage.

12. Saar lad da ingen satans list
Berøve dig dit gode.
Men vær en deylig himmel-qvist,
Og frugtabar JEsu pode,
Der svarer til det christen navn,
At du din daabes frugt og gavn
Kand her og evig nyde.

12, 2: *ditt gode* *det gode* 12-7.

10, 1: *gennem* almindelig, om noget dagblæggs. — V. 11 er væsentlig Brorsens, måske med en let påvirkning fra v. 2 i Kingos »Enhver som troer og bliver daabet: »O JEsu, lad os stige ved daabens kraft i dyder trene». — 12, 3-4: Billedet er Brorsens. — 12, 4; *poden* enten podækst eller ung plant, se under nr. 10, 1, 3. Hvis det har første betydning, så den dobbel ses som indspæret i Jesus, svarer det til v. 8 i Kingos »Mig jæster nu al træden; »Saar er vi da Guds podér, I JEsu planted' ind», og til tanken i »Enhver som troer og bliver dobbet, v. 1: »Thi harci ved JEsu blod og klok, Som vil sig ham indlive», jfr. tiltalene til fædderne i kirkeritualet 1685, hvor det beddes: »at [Barnet] maa, naar det opvæxer, blive ved Christum, ligesom det nu ved Daaben er indspæret udi hamnen». Men det er dog et spørgsmål, om ikke sæve udtrykket en *JEsu* pode naturligere forstås om en plant, der tilhører ham eller er plantet af ham, end om en kvist, der er indspæret i ham. — 12, 5: *christend* kristne, jfr. Kirke-Rimma 1685: »din Christen Kirke». — 12, 6: *all* saa at.